

[HOL VAN A BOLDOGSÁG?...]

Hol van a boldogság? Mindenhol, körben,
ahol csak jársz, akárhová is nézel:
a pislogó, kinyíló anyaföldben,
a deszkák közt didergő csöppnyi részben,
a kerítés hegyére szúrt magányban,
az égről csorgó sárga alkonyatban,
a fűben és a lombot ejtő fában,
lány-illatot ringató hajfonatban.

És ott folyik minden patakban, érben,
szétfut lelket melengető tenyéren,
utat talál a fényben ázó tájon,
hogy vigasztaljon s bent nagyon ne fájjon.

A boldogság hol van? Gyerekszemekben,
a szétsugárzó Isten-tisztaságban,
múló nyarakban, kemence-telekben,
az őszi erdő falevél-jajában,
csenddel takarózó hűs csillagokban,
szerelmet áhító, esendő testben,
ott van veled a legkisebb sarokban
s a Naprendszerben, minden égitesten.

És megtalálod betegségben, lázban,
szitkok között felgyulladó fohászban,
százféle, megfoghatatlan alakban.
Mindenhol ott van, legfőképp magadban.

És boldogság lakik e romlott korban.
Hiszem, hogy így van. Hiszem változatlan.
Ha kérdezed: „a boldogság most hol van?”
- az üdvözülésben és kárhozatban,
templom tornyán, meg söntések sörében,
a száradó tintán, betűkbe rejtve,
megdőlvé kissé, elfolyva, sötétben,
napról napra halványabban, feledve.

De itt van. Érzem. Hálót fon alattam.
Megtart. Már részem. Visszavonhatatlan...

(F. Tóth Zoltán)